

ΑΝΑΠΗΡΟΙ ΑΘΛΗΤΕΣ

Γιαγκάζογλου Παρασκευή, Καθηγήτρια, Τμήμα Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού (Σέρρες) του ΑΠΘ

Κασιμάτης Βασίλης, Διευθυντής του Συλλόγου Συνδρόμου Down Ελλάδος & Διευθυντής αθλητικού και αναπτυξιακού προγράμματος των Special Olympics Ελλάς

Σαράντη Κατερίνα, ανάπηρη Αθλήτρια, Φωτογράφος

Αντωνοπούλου Άννα, αθλήτρια Badminton Special Olympics Hellas

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Καλησπέρα σας.

Ακουγόμαστε; Ωραία. Κύριε Κουζέλη χαίρομαι πολύ που σας ξαναβλέπω. Από πέρσι σας θυμάμαι πόσο καταπληκτικά μεταφράζατε το παραμύθι μας. Χαίρομαι πάρα πολύ που είμαστε σήμερα όλοι εδώ μαζί. Βλέπω τώρα και την Κατερίνα την Σαράντη και τον κύριο Βασίλη Κασιμάτη [...] το τέλος αυτών των υπέροχων ταινιών, προσπαθώ να μιλάω και σιγά για να βοηθάω και τον κύριο Κουζέλη, αν και μου είναι πολύ δύσκολο να μιλάω σιγά και θα σχολιάσουμε όλοι μαζί για τις ταινίες αυτές που είδαμε. Ήταν συγκλονιστικό και το τέλος, γιατί η αλήθεια είναι ότι είχα μία υπέροχη αίσθηση και ώσπου κι αυτή τη στιγμή με το τέλος της τελευταίας ταινίας όπου ο υπέροχος αυτός άνθρωπος τελικά κατέληξε από τον covid, ήταν πραγματικά κάτι που ήρθε μια γροθιά στο στομάχι με όλα αυτά που ζούμε σήμερα.

Θα ξεκινήσω κατ' αρχάς για όσους δεν μας γνωρίζετε, εγώ είμαι η Γιαγκάζογλου η Βούλα είμαι καθηγήτρια ειδικής αγωγής και είμαι και καθηγήτρια στο ΤΕΦΑΑ, οπότε έχουμε άμεση σχέση και με τον αθλητισμό και γι' αυτό νομίζω ότι βρίσκομαι και σε αυτό το πάνελ. Και μαζί μας είναι ο κύριος Κασιμάτης ο Βασίλης, ένας εκλεκτός φίλος και αυτός με πτυχίο ΤΕΦΑΑ, βέβαια και όχι μόνο και είναι τώρα αυτή τη στιγμή διευθυντής στον Σύλλογο Down και έχει κάνει άπειρα πράγματα. Είναι επίσης στα Special Olympics. Είναι ένας άνθρωπος που ξέρει πάρα πολύ καλά και την αναπηρία αλλά και τον αθλητισμό στην αναπηρία. Και η κυρία Σαράντη που δεν είχα την τύχη να τη γνωρίζω, διάβασα όμως το βιογραφικό της και θεωρώ ότι είναι ένας άνθρωπος... Βέβαια η ίδια νομίζω ότι θα μας πει καλύτερα πέντε πράγματα για αυτήν, γιατί δεν γνωρίζω πέρα από αυτό που είδα ότι

είναι μία εξαιρετική αθλήτρια που μας κάνει υπερήφανους στο τρίαθλο. Είναι φωτογράφος, συμμετείχε στον μαραθώνιο και στόχος της είναι, από ότι διάβασα στο βιογραφικό, να φέρει την ένταξη των ατόμων με και χωρίς αναπηρία και νομίζω ότι είναι στην ταινία που είχαμε δει με τον τενίστα το «χωρίς διαφορά» που έβλεπε πόσο υπάρχει αυτή η διάκριση πραγματικά μεταξύ των αθλητών τυπικής και στον αθλητισμό των ατόμων με αναπηρία.

Δεν ξέρω Βασίλη αν θέλεις να πεις κάτι και έτσι πριν ξεκινήσουμε να σχολιάζουμε...

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Βούλα, συγγνώμη λίγο.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Βεβαίως.

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Έχουμε από την ταινία, από την πρώτη ταινία τον αθλητή...

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Αλήθεια;

Καρτασίδου Λευκοθέα:

We have here with us mister Jokic. Sorry that we don't have mutual translation also in English, but we are here in case we will make it if you want to take the word at stage to speak about your experience and we will translate that for you.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Hello. It is very nice to have you here with us. Your movie was really incredible. My son watched with me, he is not now here and he said "Mum vote for the movie and vote this guy". So I really want to tell us about your experience [...] everything. Thank you very much that you are here with us. (παύση)

Λευκή μπορεί να μιλήσει;

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Mister Jokic, you need to open your microphone.

Jokic Rastko:

Can you hear me?

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Yes.

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Yes. Thank you.

Jokic Rastko:

I open now. Can you hear me?

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Yes, we can hear you.

Jokic Rastko:

Because I can not hear all very well, it's the signal lost all the time. It's signal lost. I can't hear.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

We can hear you. So, we can hear you very well. So, you can start to talk and we can hear you really well.

Jokic Rastko:

Oh, good good good, because I can't hear very.. in a sequence speaking. Can you repeat the question [...] the team?

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

The important thing is to hear you and we hear you very well. So, you can tell us the experience of what we see at the movie and it's a great honor to have you here with us. So, you can tell us about the experience that we saw in the movie.

Jokic Rastko:

Oh, yes, thank you, thank you. I hear really well now. Internet connection getting better now. Well, I'm glad I'm here. Thank you for the invitation. It's do it that by friend Dimitri who was the register of this movie so this email that this is the representing for

today. The think about the movie is I wanted to do something to inspire and motivate people around the world, around the globe, around everywhere, at a place to do great things, to achive something, and to do the best for themselves, as they can do it. In any conditions, in any circumstances with support or without support. That is the most important thing. The movie was, we were doing it for two years because we were doing it very detaining, everyone was very very hard to catch up each other and I'm glad that we have finished it and I'm glad that we participate in this event. So, the movie, it was descriptive at one point do. Just to motivate, inspire the most people it can do. So, that's the only thing that it matters now. Because I did it with myself, I inspire myself, I did it myself, so I try to motivate other people to do it. To do it also. (παύση) Your microphone is muted.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Yes, I know. What I noted about your...

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Βούλα. Κυρία Γιαγκάζογλου μπορούμε σε παρακαλώ να πούμε και στα ελληνικά, we need to translate [...] in Greek. Thank you. Έλενα;

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

Ναι.

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Κάνε μια σύνοψη. Please.

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

Ναι. Ο κύριος Γιόβικ είπε ότι, Γιόκικ συγγνώμη, δεν ξέρω αν το λέω σωστά το επίθετο...

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Πες το αθλητής και εντάξει, δεν πειράζει.

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

...ότι είναι πάρα πολύ χαρούμενος που συμμετέχει στο φεστιβάλ. Και ότι σκοπός της ταινίας του ήταν να εμπνεύσει τον κόσμο, όπως και ο ίδιος ενέπνευσε τον εαυτό του. Έδωσε δηλαδή ο ίδιος δύναμη στον εαυτό του. Αυτό θέλει να είναι το μήνυμα της ταινίας του.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Λευκή εγώ να μιλάω στα αγγλικά ή θα κάνει μετάφραση η κοπέλα; Πώς θέλεις;

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

Αν θέλετε μπορείτε να μιλάτε στα αγγλικά και να μεταφράζω εγώ μετά από κάθε ομιλητή συνοπτικά.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Ωραία. Μάλλον είναι καλύτερα να μιλάω στα αγγλικά για τον άνθρωπο, για τον καλεσμένο. Now we translate what you said before. I would like to tell you some really important things that I noted when I was seeing your movie. The one thing that really impressed me was the fact that you said that “I had time with some people for two or three weeks and they haven’t noticed that I haven’t arm”, something really important, because your personality was probably too strong that no one noticed [...] arm. And this is that I think it’s a very strong message for all of us.

Jokic Rastko:

Yes, yes, yes. That, it didn’t happened recently.. last year, it was like two weeks in a gym, it’s four days five days per week. Yea, it’s how you talk to the people, how you represent yourself, your attitude and yourself awareness is the most important thing and the energy you put around you. So, it happens that people do not notice, not for the first time, not even for the second or the third time. So, it’s everything about yourself. How you deal with it, how you feel it. So, if you are acting like you have it, everybody can see that. So, you need to do it like there is nothing, because there is nothing different.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Exactly. Wait a minute to translate.

Jokic Rastko:

Yea, sorry. I can do it little bit slowly, you can translate. Sorry.

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

Η κυρία Γιαγκάζογλου έθεσε το ερώτημα του πώς είναι δυνατό παρ' όλο που υπάρχει η απώλεια του άκρου, αυτό να μην παρατηρείται και η απάντηση που έδωσε ο αθλητής είναι ότι έχει να κάνει με τον τρόπο που αντιμετωπίζεις τον εαυτό σου, έχει να κάνει με τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου και θέλεις να το βγάλεις προς τα έξω αυτό. Επομένως εάν εσύ ο ίδιος θεωρείς ότι δεν υπάρχει κάποιο πρόβλημα, δεν υπάρχει κάτι ιδιαίτερο και αντιμετωπίζεις τον εαυτό σου χωρίς να υπάρχει κάτι το οποίο σε περιορίζει, αυτό το μεταδίδεις προς τα έξω και γι' αυτό είναι και κάτι το οποίο το εκλαμβάνει και ο κόσμος έτσι.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Μόνο Έλενα λίγο να διορθώσω. Είπα στο δικό μου το κομμάτι, ότι είναι κομμάτι της ταινίας στο οποίο είπε ο ίδιος περνούσε δυο τρεις εβδομάδες κάνοντας παρέα με κάποια άτομα οι οποίοι δεν πρόσεχαν καν το χέρι του και είπε ότι αυτό ήταν ένα ηχηρό μήνυμα. Αυτό μας εξήγησε. [...] να του πω και κάτι ακόμα. Another two points that they really impressed me, was the fact that you told us that all those victories was a result of many –αποτυχία, τώρα δε μου 'ρχετε η λέξη. Παρακαλώ Έλενα βοήθησε με.

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

Disappointment?

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Όχι, αποτυχία.

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

A, failure.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Οκ. Σε ευχαριστώ. About many failures that you had during your sports career and you never give up and after all these years you finally manage [...] the world record or all other victories because you never give up. And this is not a message only for the disability of course but for any people, because if you want something really really bad you can succeed it in any way. So, I would like to make a comment about this.

Jokic Rastko:

Yeah, the whole point of the movie is not just to focus on disabled people. It's just to focus on everybody around the world, around everybody.. all the people. So, because is the same thing for everyone. So, basically there is how you need to manage with it. So, the thing is, I wanted to present myself as a disabled who did those things, but it doesn't matter if you are disabled or not disabled. It's the same for everyone, you need to do it hard, you never need to quit. So, that's the only way to succeed and to get over. So, the main thing is done. It's very important not to break down or... Just keep forward. Ever if you lose the [...] keeping forward. Is a move up.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Ok. Let's translate.

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

Ότι το σημαντικό κομμάτι σχετικά με την ταινία και σχετικά με τα κατορθώματα, με τα επιτεύγματα που έχει πετύχει έως τώρα, έχει να κάνει με τον γενικότερο πληθυσμό και όχι μόνο για τα άτομα με αναπηρία. Ότι πάντοτε θα πρέπει να προσπαθούν για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Προσπαθούν να προχωράνε, να στοχεύουν υψηλότερα για να πετυχαίνουν περισσότερα πράγματα και ότι δεν έχει να κάνει απαραίτητα με την αναπηρία. Έχει να κάνει με τον άνθρωπο που προσπαθεί να πετύχει διάφορα πράγματα.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

And a last point from me at least because maybe some other colleagues want says something to you and finished with that. It's the fact what you said in the movie "I'm an athlete but beyond of all these I'm a person" and this is I think the most important message. Beyond your disability all anything else, for everyone the most important thing is the personality of a man. So, if you would like to comment ...

Jokic Rastko:

Yes, about the thing. Everyone in life need do something, which it define themselves to be their personal [...]. I really want shooting or sport or any other thing to represent me, as to someone said my name and the next thing is athlete. My name is the first and the only thing that matters and my personality is the most it matters. The things I do is just the things I love to do and that's some my parts of life, many parts of life. So,

this one is extending in public, but the things you do it doesn't define who you are. It define one part of what do you like to do. So all those metals, all these things are meaningless after competition because it's in the best and everybody uses to show other people who they are but they need to represent who they are really. That's important.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Βασίλη να μεταφράσει πρώτα η Έλενα και μετά.

Κυριακίδου Έλενα:

Το σημαντικό είναι να μπορείς να αντιπροσωπεύσεις τον εαυτό σου. Ότι αυτά τα πράγματα τα οποία κάνεις δεν έχουν να κάνουν με την ολότητα σου, δεν αντιπροσωπεύουν δηλαδή τα πράγματα τα οποία ασχολείσαι το ποιος είσαι, αλλά ένα μέρος του εαυτού σου και ότι το σημαντικό είναι ότι παρόλο αυτά τα μέταλλα τα οποία έχω κατακτήσει και αυτά τα οποία έχω κάνει, τα έχω επιτύχει ακριβώς επειδή μου αρέσει απλά αυτός ο τομέας και όχι για κάποιο άλλο λόγο. Είναι δηλαδή μέρος του εαυτού μου. Επομένως δεν προσδιορίζονται όλα από την αναπηρία αλλά προσδιορίζονται από το ποιος είμαι εγώ ο ίδιος.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Βασίλη θέλεις να...

Κασιμάτης Βασίλης:

Θα δώσω τον λόγο στις κυρίες. Στην Κατερίνα και στην Άννα αν θέλουν να ρωτήσουν κάτι.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Ωραία. Νομίζω ότι η Κατερίνα είναι η πλέον αρμόδια...

Κασιμάτης Βασίλης:

Κατερίνα συγγνώμη για τον ενικό αλλά όλοι οι άλλοι γνωριζόμαστε εδώ μέσα.

Σαράντη Κατερίνα:

Οκ, εντάξει. Λοιπόν να πω ότι αρχικά παρατήρησα ότι όλα τα ντοκιμαντέρ αφορούσαν εκ γενετής αναπηρίες. Το πρώτο ντοκιμαντέρ το "Heartbeat", μου έκανε αρκετά εντύπωση διότι ξεκίνησε επισημαίνοντας την προσπάθεια και την προπόνηση

που πρέπει να κάνει κανείς για να πετύχει ένα στόχο. Και αυτό γιατί το λέω; Γιατί συχνά, όταν εν πάση περιπτώσει εγώ ξεκίνησα τον αθλητισμό, άκουγα πολλά μπράβο γιατί κάνω αθλητισμό όχι για το πόσο καλή αθλήτρια είμαι. Οπότε το να επισημαίνουμε το πόσο πολλή προσπάθεια θέλει, το ότι πρέπει να επιμένουμε και όλα αυτά, είναι σημαντικό. Τώρα να σχολιάσω, να πω κι άλλα πράγματα γενικά τα ντοκιμαντέρ ή να εστιαστώ στο πρώτο;

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Σε αυτό να μείνουμε νομίζω καλύτερα.

Σαράντη Κατερίνα:

Οκ.

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Να δίνουμε λίγο χρόνο αν θέλουμε να μεταφράζει η Έλενα, να δίνουμε λίγο χρόνο. We need to give some time to Elena to translate a little bit. Yes? Thank you.

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

Να ξεκινήσω τη μετάφραση κυρία Σαράντη;

Σαράντη Κατερίνα:

Ναι, είναι πολύ σημαντικό... Αυτό θα ήθελα βασικά να κρατήσω. Πώς ξεκινάμε, με το πόσο πολλή προσπάθεια χρειάζεται για να πετύχεις ένα στόχο για τον στόχο αυτό καθαυτό.

Κυριακίδου Έλενα:

So, Mrs. Saranti told that it is very important to set goals and how much you have to try to achieve those goals. And she told about her experience as an athlete herself and how much she had to try and everybody would say that they are happy because she is an athlete and they could not realize how good she was as an athlete. They just focus on the fact that she practice athleticism in general and they didn't focused on the fact that she was a great athlete.

Jokic Rastko:

If the question is what's important to be an athlete and a successful athlete. The most important thing is to have small goals in your everyday and small goals in your weekly day, and small goals in your monthly day and small goals in your yearling. The ultimate goal needs to be high and you don't need to think about it. You need to know what you want. But, to get there, you need to do five little things in one day, three average things in one week and one big thing in one month. So, it's most important to have to do situationally little things, to have little goals, you need to start with it, because if you start having big goals you will fail because you're not prepare for it. So, you need to manage yourself every day to do little things, next day little more, next day little more and always like that.

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

Οπότε σχετικά με το πώς μπορείς να είσαι ένας καλός αθλητής, πώς μπορείς να γίνεις μεγάλος αθλητής είναι το να μπορείς να βάζεις μικρούς στόχους κάθε μέρα και να τους πετυχαίνεις. Έναν στόχο την ημέρα, έπειτα έναν επόμενο, στον μήνα να υπάρχει ένας μεγαλύτερος στόχος, στον χρόνο ακόμη ένας ακόμη μεγαλύτερος, έτσι ώστε να σε πηγαίνει η διαδικασία μόνη της. Και να υπάρχει γενικότερα, να ξέρεις αυτό το οποίο θέλεις να κάνεις και να υλοποιείς καθημερινά κάποιους μικρούς στόχους, πέντε μικρούς στόχους παραδείγματος χάρη για να φτάσεις πιο κοντά σ' αυτό το οποίο επιθυμείς εσύ ο ίδιος να κάνεις. Έτσι μπορείς να γίνεις ένας μεγάλος αθλητής.

Κασιμάτης Βασίλης:

Ωραία, Άννα μου θέλησε να ρωτήσεις κάτι τον Rastko;

Αντωνοπούλου Άννα:

Ήταν πολύ συγκινητικά όλα. Γενικά έπαθα πλάκα με όλες τις ταινίες. Με τράβηξε πάρα πολύ σαν αθλήτρια όλο το κομμάτι των ταινιών. Δηλαδή έπαθα πλάκα. Δεν έχω να πω κάτι άλλο.

Κασιμάτης Βασίλης:

Ωραία. Να βάλω και εγώ μια δική μου ερώτηση Έλενα αν επιτρέπεις στον Rastko. Ότι μέσα στην ταινία είδαμε δύο ταυτότητες του, η μια ήταν του αθλητή και η άλλη ήταν ενός εργαζόμενου, έτσι; Ποια από τις δύο ταυτότητες θα κρατούσε αν έπρεπε να κρατήσει

μία από τις δύο; Δηλαδή η προτεραιότητα του είναι η καθημερινή κοινωνική ένταξη/εργασία εκεί ή το να λένε ότι «να είναι ένας παραολυμπιονίκης»;

Κυριακίδου Έλενα, εθελόντρια:

Ok. So, mr. Kasimatis asked in the film we saw two identities. We saw a working man in everyday life and we also saw the athlete, the champion. If you would have the opportunity to choose one of those two which one would you choose. You would choose the first one or the second and why?

Jokic Rastko:

That's a very complicate question. The thing is, I don't know. Well, definitely if you can live doing... the main thing is to do what you love and if you can live from the thing that you love that's the most important either job or either the athlete. It doesn't matter. It matters that you do what you love and you need to have finically living goal of it. So, that's what I choose, what you love to do. So, something can be your hobby but it doesn't have income so... it's important to do what you love. That is the important, the most important thing

Κασιμάτης Βασίλης:

So, sports for you is a hobby.

Jokic Rastko:

Well, it started as a hobby but in Serbia you can live with it not so great but to be a normal average person. I mean in this sport, in shooting. So, we have still here our ministry of the sportsmen gives us like [...] for the champions and the metals in Europe and all the championships and Olympic Games of course. So, that's the goal of the most sportsmen, that is the achieve, that is the reward for giving your time spends to represent your country and yourself.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Ok. We would like to thank you very much because we have to...

Σαράντη Κατερίνα:

Να ρωτήσω κάτι;

Σαράντη Κατερίνα:

Απλά Κατερίνα μου επειδή πρέπει να συνεχίσουμε με τις υπόλοιπες ταινίες και έχουμε φάει αρκετή ώρα, δεν θα προλάβουμε καθόλου.

Σαράντη Κατερίνα:

Οκ, εντάξει.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Οπότε θα συνεχίσουμε με τα υπόλοιπα. We would like to thank you very much...

Jokic Rastko:

Thank you.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

[...] of course in our company here and the girls will translate you in the chat what we are saying now, so you can interrupt us or something but you can see it on chat what we are discussing all this time because we have to make comments about the other movies also.

Jokic Rastko:

Yes, of course.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

All right. So, τώρα μπορείτε να μεταφράζετε Έλενα στο chat, εντάξει; We will translate for you in chat. Και να συνεχίσουμε λίγο... στα αγγλικά πήγα να μιλήσω τώρα, τόση ώρα... Να συνεχίσουμε λίγο Βασίλη με τα κορίτσια. Συγγνώμη, αλλά για την Άννα δεν ήξερα, ούτε γνωρίζω...

Κασιμάτης Βασίλης:

Θα με αφήσεις να την παρουσιάσουν εγώ γιατί είναι φίλη μου;

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Ναι, χαίρομαι γι' αυτό πάρα πολύ. Όπως ούτε για την Κατερίνα ξέρω περισσότερες πληροφορίες και να μας πουν τα κορίτσια δυο λόγια ή εσύ για αυτές και μετά να

συζητήσουμε για τις υπόλοιπες ταινίες και όποιος θέλει να μας κάνει κάποια ερώτηση στο chat ή οτιδήποτε. Οπότε Βασίλη σε ακούμε.

Κασιμάτης Βασίλης:

Λοιπόν η Άννα είναι μια εξαιρετική δεσποινίδα κυρία, που κάνει πάρα πάρα πολλά πράγματα και που δουλεύει πάρα πάρα πολύ γι' αυτά. Άννα πες μας όμως, δεν θέλω να τα πω εγώ.

Αντωνοπούλου Άννα:

Είναι το μπάντιντον πρώτα απ' όλα, που είναι βασικά όλη μου η ζωή εδώ και πόσα χρόνια. Και σπουδάζω αυτή τη στιγμή, κάνω το δεύτερο έτος με τη σχολή μου και ξεκινάω τώρα την πρακτική μου, να δουλέψω...

Κασιμάτης Βασίλης:

Σε ποια σχολή είσαι;

Αντωνοπούλου Άννα:

Στο ΑΚΜΗ είμαι, δεύτερο έτος και όλα καλά.

Κασιμάτης Βασίλης:

Πρακτική που θα κάνεις;

Αντωνοπούλου Άννα:

Θα κάνω στο WE.

Κασιμάτης Βασίλης:

Στο WE θα κάνεις; Δε θα έρθεις στον Σύλλογο Συνδρόμου Down να κάνεις την πρακτική;

Αντωνοπούλου Άννα:

Είναι ηχοληψία και επειδή το αφεντικό είναι φίλος μας και αυτά. Μου λέει έλα σε μένα, μη το σκέφτεσαι.

Κασιμάτης Βασίλης:

Ωραία. Κατερίνα, πες μας για σένα λίγα πράγματα.

Σαράντη Κατερίνα:

Λοιπόν και εγώ ασχολούμαι με αρκετά πράγματα, τώρα ας μείνουμε στον αθλητισμό. Με τα αθλήματα άρχισα να ασχολούμαι μετά τα 19 μου χρόνια. Ξεκίνησα με κολύμπι, όπως πιστεύω ξεκινάμε όλοι για αποκατάσταση, αντοχή κτλ. Μετά συνέχισα με ξιφασκία σε αμαξίδιο, όπου ανήκα στην εθνική ομάδα για δύο χρόνια. Μετά όμως ήθελα να κάνω ένα λίγο πιο έτσι απαιτητικό άθλημα αντοχής, οπότε συνέχισα με την κωπηλασία, με το χειρήλατο και τώρα κάνω τρίαθλο. Έχω επικεντρωθεί κυρίως στο τρίαθλο.

Κασιμάτης Βασίλης:

Sportswoman. Δηλαδή απ' όλα. Σου αρέσει αθλητισμός.

Σαράντη Κατερίνα:

Μου αρέσει αθλητισμός. Επίσης καθώς όταν μεγάλωνα στη Ρόδο, είμαι από Ρόδο, για πολλούς και διάφορους λόγους δεν είχα την ευκαιρία να δοκιμάσω απολύτως τίποτα. Μου βγήκε και ήθελα να τα δοκιμάσω σχεδόν όλα. Επίσης να πω ότι δεν είναι μόνο το ότι μου άρεσε να δοκιμάζω πράγματα. Υπάρχουν και θέματα αλλά, υπήρχαν και πρακτικά προβλήματα τα οποία με ανάγκαζαν κιόλας να μεταβώ από το ένα άθλημα στο άλλο. Αυτά. Τώρα...

Κασιμάτης Βασίλης:

Ποια ταινία σου άρεσε περισσότερο απ' αυτές που είδαμε γιατί δε θυμάμαι και πόσες ήταν τώρα. Μπερδεύτηκα.

Σαράντη Άννα:

Ήταν τέσσερις. Από όλες πήρα κάτι. Δηλαδή, σημείωσα κάτι το οποίο θα μου μείνει φεύγοντας από εδώ. Εντύπωση μου έκανε η πρώτη και η δεύτερη, για το λόγο το ότι είναι πιο κοντά μου και ίσως έχω άποψη. Μου άρεσε η ταινία η πρώτη γι' αυτό το λόγο που ανέφερα πριν. Το ότι αρχικά μου έκανε την εισαγωγή ως αθλητής και έπειτα καθώς τον έβλεπα, έβλεπα πώς είναι η ζωή του, πώς προπονείται. Μου έδινε και σιγά σιγά πληροφορίες περαιτέρω για τη βλάβη, για την προσωπική του ζωή και όλα αυτά. Η δεύτερη ταινία, εντάξει ήταν μικρής διάρκειας αλλά εντάξει για εμάς τους αθλητές είναι επίσης πάρα πολύ σημαντικό να ακούγεται το ότι, ωραία φτάνουμε σε ένα επίπεδο ισονομίας στον αθλητισμό αλλά δεν μένουμε εκεί. Ζητάμε και το κάτι παραπάνω. Τώρα για τις άλλες, για την τρίτη και την τετάρτη. Ναι, μου έκαναν εντύπωση έτσι πολύ το πώς ο ρόλος της οικογένειας.

Κασιμάτης Βασίλης:

Κι αυτό είναι ένα καλό σημείο που πρέπει να τονίσουμε έτσι εδώ μέσα. Ότι πραγματικά τι ρόλο παίζει η οικογένεια και έχουμε και την Άννα εδώ που έχει κάτι καταπληκτικούς γονείς.

Αντωνοπούλου Άννα:

Για μένα ας πούμε, η οικογένεια μου είναι πάνω απ' όλα. Δεν κάνω οτιδήποτε πριν ρωτήσω, πριν τους πω.

Κασιμάτης Βασίλης:

Ωραία. Βούλα εσένα ποια ταινία σου άρεσε;

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Αυτό... Την ίδια... Βασίλη... Ε, Άννα ποια ταινία εσένα σου άρεσε; Σου άρεσαν οι ίδιες με την Κατερίνα ή άλλη;

Αντωνοπούλου Άννα:

Εμένα μου αρέσει η τελευταία που ήταν με τον τυφλό. Έπαθα πλάκα παιδιά. Συγκλονίστηκα. Εκεί που έκανε ότι έκανε...

Κασιμάτης Βασίλης:

Αυτή με τα Special Olympics ούτε εμένα μου άρεσε πες της μαμάς σου αν είναι δίπλα εκείνη που σου μιλάει.

Αντωνοπούλου Άννα:

Δεν είναι μαζί μου.

Κασιμάτης Βασίλης:

Α, δεν ξέρω ποιος είναι, ούτε εμένα. Βούλα εσένα ποια σου άρεσε; Μου άρεσε σαν ταινία αλλά δε μου άρεσε περισσότερο, να το διευκρινίσω.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Λοιπόν, εγώ θα σου πω τώρα γιατί είμαι και λίγο καλλιτέχνης, έτσι; Από τη μια, έχω δύο ιδιότητες, το ένα που είναι το αθλητικό και ως καθηγήτρια ειδικής αγωγής αλλά

και κυρίως με τον αθλητισμό, ως θέμα ας πούμε για να πεις πως ήταν πιο κοντά στο αθλητικό και για εμένα μου άρεσαν οι πρώτες και δεύτερες. Σκηνοθετικά όμως ως ταινία από καλλιτεχνική άποψη, μου άρεσε αυτή με τα Special Olympics, η Τρίτη. Και επίσης η τελευταία με άγγιξε πάρα πολύ, γιατί εγώ έχω ξέρεις και από την «Οδό Αλκυόνης» μια ιδιαίτερη σχέση με την τύφλωση. (ήχος κινητού) Είναι η ώρα που παίρνει λογιστής μου συνέχεια και πού να τους βρει σε άλλες ώρες...

Κασιμάτης Βασίλης:

Ο δοςάς να μην είναι. Αν είναι ο λογιστής δεν πειράζει. Ο δοςάς μην είναι.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Όχι ο λογιστής είναι. Λοιπόν και σαν τέτοια όμως η τελευταία ταινία με άγγιξε πάρα πολύ γιατί μου έκανε απίστευτη εντύπωση αυτό που είπαν και οι δύο πρωταγωνιστές ότι, αν μπορούσαν να δουν έστω ένα λεπτό θα θέλανε να δουν τα πρόσωπα της οικογένειας τους. Η άλλη είπε το παιδί που θα ήθελε να κάνει και ο άλλος ο κύριος είπε ότι θα ήθελε να δει τα αγαπημένα του πρόσωπα. Οπότε, βασικά όλες είχαν κάτι διαφορετικό. Καλλιτεχνικά μου άρεσε η Τρίτη. Δεν ξέρω γιατί δε σου άρεσε εσένα. Επειδή δεν είναι πολύ... Γιατί;

Κασιμάτης Βασίλης:

Όχι, ξέρεις θα σου πω την αλήθεια. Εγώ ταυτίστηκα λίγο με τη δεύτερη και θα μείνω εκεί μαζί με την Κατερίνα, ότι δεν μου αρέσουν οι ταμπέλες και ειλικρινά ο αθλητισμός και η αναπηρία πάνε πολλές φορές σαν ταμπέλα μαζί και «ο ήρωας της ζωής». Ξέρεις διάβαζα μια εποχή πριν από λίγα χρόνια για τα στερεότυπα που έχουμε στην οθόνη γενικότερα για τους ανθρώπους με αναπηρία και ένα από τα στερεότυπα λοιπόν είναι «ο ήρωας της ζωής». Αυτοί οι άνθρωποι, οι καταπληκτικοί, οι σούπερμαν, ε καλά με τις ειδικές ικανότητες που είχε ο πρωθυπουργός μας, κάποιος πρωθυπουργός και τώρα ακόμη το χρησιμοποιούν, έγινε και γλωσσοπλάστης τότε εκεί, δεν μου άρεσε ποτέ σαν εικόνα. Δηλαδή βάζουμε μπροστά ένα γυαλί, ένα φίλτρο και αφήνουμε πραγματικά την πραγματικότητα λίγο πιο πίσω.

Αυτό που είπε και προηγουμένως ο Rastko και μου αρέσει πάρα πολύ που το είπε, ότι εγώ είμαι δεν είναι ο αθλητής. Εγώ συνεχίζω να αγοράζω, δεν είμαι αθλητής. Θυμάμαι την Άννα. Την Άννα εγώ δεν την ήξερα σαν αθλήτρια. Το 2010 όμως στην Πολωνία έπαιρνε μέρος στο μπάντμιντον, στα Special Olympics στους ευρωπαϊκούς αγώνες. Ο προπονητής της είχε ταυτόχρονα δύο αγώνες, με έναν αθλητή και με την Άννα και μου

λέει κανείς τον προπονητή. Άψογα λέω, μπάντιντον. Έχω τόση η ιδέα όσο έχω και για κβαντική μηχανική. Κάθισα λοιπόν πίσω της και εκείνο που είδα, είδα πραγματικά ένα κορίτσι, έναν άνθρωπο, μια δεσποινίδα όπως θέλεις, sorry Άννα ήσουν [...] έχουν περάσει και δέκα χρόνια από τότε και είδα ένα παιδάκι πραγματικά με το άγχος του, με την ανάγκη του να κερδίσει. Αθλήτρια ήτανε, έτσι; Αλλά πάνω απ' όλα ήταν η Άννα. Ήταν η Άννα. Και αυτό είναι κάτι που για μένα είναι πραγματικά ότι πρέπει να μας ακολουθεί παντού. Το να μας ακολουθεί η ταυτότητά μας η προσωπική και όχι αυτό που κάνουμε. Αθλητές μπορεί να είμαστε, να είμαστε δάσκαλοι, να είμαστε εκπαιδευτικοί αλλά και συνεχίζουμε να είμαστε η Κατερίνα, η Άννα, η Βούλα, ο Βασίλης. Αυτοί είμαστε. Και γι' αυτό το κράτησα αυτό που είπε και μου έκανε εντύπωση η αλήθεια ότι δεν πήγε να πάρει καν το βραβείο του γιατί σου λέει κάτσε γιατί ηρωτοποιούμε μια κατάσταση η οποία είναι αυτή που είναι. Και ας πούμε και αυτό το political correct του να βλέπω τώρα σε οποιοδήποτε σόου το να πρέπει να έχει έναν άνθρωπο με αναπηρία ή οτιδήποτε. Δεν λέω να μην έχει. Δεν λέω ότι σώνει και καλά όμως πρέπει να έχει. Ξέρεις κάπου έχει αρχίσει και με ενοχλεί λίγο αυτό γιατί είναι λίγο υποκριτικό.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Εμένα με ενοχλεί πάρα πολύ Βασίλη και στα πρώτα μαθήματα που μπαίνω μέσα στους φοιτητές μου λέω, δεν θα σας ακούσω ποτέ να πείτε οι ήρωες ή ειδικές ικανότητες γιατί φρικόρουν οι περισσότεροι άνθρωποι. Φρικόρουν όταν τους λες ήρωες ή με ειδικές ικανότητες και φέρνω πάντα στο μάθημά μου έναν φοιτητή που είναι αθλητής και ο ίδιος και τελείωσε τα ΤΕΦΑΑ γιατί το παιδί έπαθε ατύχημα με το που μπήκε στο πανεπιστήμιο το καλοκαίρι χτύπησε με βουτιά και είναι τετραπληγικός τώρα. Παρ' όλα αυτά τελείωσε το ΤΕΦΑΑ γιατί πέρασε πριν το ατύχημα. Οπότε τελείωσε το πανεπιστήμιο και τον φέρνω σε πάρα πολλές διαλέξεις και το πρώτο πράγμα που λέει αυτό εδώ, ότι δεν είμαστε ήρωες. Κάνουμε απλά ότι καλύτερο μπορούμε.

Δεν ξέρω αν θέλει και κάποιος από το κοινό, κορίτσια να μας βοηθήσετε να ρωτήσει κάτι σε οποιονδήποτε από εμάς, από τα κορίτσια. Οπότε μπορείτε να μας μεταφέρετε αν έχει ειπωθεί κάποια ερώτηση στο chat ή θέλει κάποιος τώρα να ρωτήσει κάτι είτε τα κορίτσια είτε μας.

Σπανίδου Σοφία, εθελόντρια:

Καλησπέρα κι από εμένα. Στο chat δεν υπάρχει κάποια ερώτηση. Απλά θα ήθελα να σας κάνω εγώ μια ερώτηση. Έχοντας και εγώ έναν φίλο χορευτή, ο οποίος μετά από ένα χρυσό μετάλλιο σε αγώνες πηγαίνοντας στην Καβάλα για μπάνιο, έκανε μια βουτιά. Είναι πλέον σε αναπηρικό αμαξίδιο. Και τότε ήρθαμε αντιμέτωποι με τις πόσες δυσκολίες

ξαφνικά ήρθε αντιμέτωπος και ότι δεν υπήρχαν οι υποδομές. Ούτε οι αθλητικές υποδομές, για να μπορέσει αυτός ο άνθρωπος να συνεχίσει. Έχετε νιώσει φορές ότι δεν υπάρχουν υποδομές για να μπορέσετε να κάνετε αυτό που θέλετε; Εσείς έχετε φυσικά όλη τη διάθεση και όλη την θέληση αλλά σας βοηθάει το κράτος; Κι αν όχι το κράτος, ας το αφήσουμε απ' έξω, σας βοηθάει η κοινότητα που ζείτε; Η γειτονιά που μένετε; Τα γήπεδα που έχετε γύρω σας; Ευχαριστώ πολύ.

Κασιμάτης Βασίλης:

Κατερίνα πάρε την απάντηση.

Σαράντη Κατερίνα:

Δε θα έλεγα ότι βοηθάει γενικά κανείς. Ωστόσο αν συγκρίνω το σήμερα με το πριν δέκα χρόνια, θα έλεγα ότι τα πράγματα είναι πάρα πολύ καλύτερα. Και ακόμα δυσκολότερα θα έλεγα ότι είναι τα πράγματα στην επαρχία, δηλαδή είναι αυτό που είπα πριν. Όσο ζούσα στη Ρόδο, δεν είχα επιλογές. Τώρα εντάξει, για το αν υπάρχουν χρήματα για να βγούμε σε αγώνες έξω, αν υπάρχουν χρήματα για τον εξοπλισμό μας. Γιατί για κάποιους, δεν είναι για όλες τις βλάβες το ίδιο. Σε κάποιες περιπτώσεις τα χρήματα που πρέπει να δοθούν είναι εξωφρενικά τα ποσά. Οπότε ναι.

Κασιμάτης Βασίλης:

Ναι κι εγώ έχω την αίσθηση κυρία Σοφία, Σοφία νομίζω ήταν η κυρία που ρωτούσε. Κοιτάξτε, ο αθλητισμός στην Ελλάδα, οι εγκαταστάσεις είναι σε μαύρα χάλια. Δεν είναι δηλαδή κάτι το οποίο είναι μόνο για τους ανθρώπους με αναπηρία. Είναι κάτι που είναι γενικότερα. Ομάδες της Α1 στο μπάσκετ και παίζουν σε κλειστά που μπάζουν νερά από παντού. Εκείνο που όμως υπάρχει, υπάρχει μια κοινωνία κυρίως η κοινωνία των πολιτών, που δουλεύει πάρα πολύ. Τα αθλητικά σωματεία δηλαδή εγώ νομίζω ότι κάνουν εξαιρετική δουλειά και με πάρα πολύ λίγα χρήματα πάνω στο μνημόνιο και πάνω σε πολλές δυσκολίες.

Εγώ θα πω από την πλευρά των Special Olympics, που δραστηριοποιούμαι σαν εθελοντής ακριβώς 30 χρόνια, μου κάνανε γενέθλια φέτος ότι πριν από λίγο καιρό είχαμε μια ιδέα που ήθελε να κλείσει αυτή την τρύπα που είπε η Κατερίνα. Την τρύπα της επαρχίας. Του τι γίνεται στην επαρχία. Στην Αθήνα, άντε στη Θεσσαλονίκη γίνονται δέκα πράγματα. Άντε και στην Πάτρα. Από κει και πέρα όμως είναι λίγο δύσκολα τα πράγματα. Είχαμε μια ιδέα λοιπόν του να υλοποιήσουμε τοπικά εθελοντικά προγράμματα άθλησης για ανθρώπους με νοητική αναπηρία στα πλαίσια των Special Olympics, σε είκοσι πόλεις.

Και βρήκαμε χρηματοδότη, το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος είναι, το οποίο είναι πίσω μας. Ήδη έχουν γίνει δέκα προγράμματα, θα γίνουν άλλα δέκα και έτσι είκοσι πόλεις θα έχουν. Υπάρχουν άλλες δέκα που έχουν, έτσι; Κάπως έτσι χτίζεται ένα καλύτερο αύριο σιγά σιγά και είναι πολύ ωραίο να δει κανείς ότι η κοινωνία, η Σκιάθους που είμαστε που ενδιαφέρθηκε να ξεκινήσει εκεί τοπικό πρόγραμμα δεν είχε ένα πληθυσμό 15-20 παιδιών με αναπηρία, αθλητών με αναπηρία, ενηλίκων με αναπηρία όπως θέλετε πείτε το, αλλά είχε τρεις. Και ήταν πολύ ωραίο ότι ξεκίνησε ένα πρόγραμμα για τρεις και εκείνο που συνηθίζω να λέω είναι ότι ακόμη και για έναν άνθρωπο αξίζει τον κόπο να ξεκινήσεις κάτι καινούργιο. Δεν πρέπει δηλαδή να λέμε «α ξέρεις εντάξει πρέπει να δημιουργηθεί ένα τμήμα στη Ρόδο με δεκαπέντε αθλητές ώστε να μπορέσει και η Κατερίνα, να μπορέσει να κάνει κάποια στιγμή κωπηλασία εκεί». Πρέπει σιγά σιγά και με έναν αθλητή να ξεκινήσουν.

Σαράντη Κατερίνα:

Εντάξει θα σας πω τώρα. Ο εξοπλισμός η αλήθεια είναι ότι είναι αρκετά ακριβός, οπότε είναι καλύτερα...

Αντωνοπούλου Άννα:

Πάρα πολύ ακριβός.

Σαράντη Κατερίνα:

Οπότε αν μιλήσουμε για την κωπηλασία θέλουμε τρεις διαφορετικές βάρκες τουλάχιστον. Για να μπορούν να καλυφθούν όλες οι βλάβες.

Κασιμάτης Βασίλης:

Ναι. Από την άλλη πλευρά εδώ δίπλα από μένα στα 1000 μέτρα στα 1.500 μέτρα υπάρχει το Κ2000, ένα λαμπρό παρά ολυμπιακό κέντρο το οποίο είχε ένα κανάλι φτιαγμένο για ιστιοπλοϊκά και κωπηλατικά τα σκάφη, να μπορούν να κάνουν προπόνηση, το οποίο ρημάζει. Δηλαδή μην ξεχνάμε και πού σε ποια χώρα ζούμε.

[...]

Σαράντη Κατερίνα:

Έχετε δίκιο κύριε Κασιμάτη για τα σωματεία. Επειδή κι εγώ έχω αρκετά μεγάλη στήριξη από εκεί. Οπότε να το πούμε κι αυτό.

Κασιμάτης Βασίλης:

Μα πώς τρέχει αυτός ο χώρος; Από κάποιος τρέχει, δεν μπορεί.

Σπανίδου Σοφία, εθελόντρια:

Έχουμε στο chat δύο ερωτήσεις. Η πρώτη είναι από την κυρία Ιωάννα Σιβρίδου. «Καλησπέρα. Εξαιρετικές τοποθετήσεις, ευχαριστούμε πολύ. Κυρία Σαράντη μία ερώτηση προς εσάς. Σχετικά με τη συμμετοχή σας στο μαραθώνιο, πώς θα μας περιγράψετε την εμπειρία σας; Πόσο αποδεκτή ήταν η συμμετοχή σας; Ευχαριστώ».

Σαράντη Κατερίνα:

Ωραία. Λοιπόν να πούμε ότι μέχρι το 2019 δεν επιτρεπόταν να συμμετάσχουμε στον μαραθώνιο με χειρήλατο. Οπότε εκ των πραγμάτων μέχρι τότε δεν το συζητάγαμε καν. Τώρα φτάνοντας το 2021, είμαι χαρούμενη που απλά δήλωσα συμμετοχή μόνη μου, χωρίς... Μπήκα στο site δηλαδή και γράφτηκα χωρίς πολλή μεγάλη φασαρία. Βέβαια αυτά που πρέπει να γίνουν ακόμα είναι πολλά. Όπως το να ξεκινάμε στη σωστή ώρα, να μη μπλεκόμαστε μαζί με τους δρομείς, να έχουμε πρόσβαση στην εκκίνηση, τουαλέτες. Όλα αυτά τέλος πάντων τα πρακτικά ζητήματα. Από κει και πέρα ήταν μεγάλη μου χαρά ακριβώς που από εκεί που δεν μπορούσαμε να συμμετάσχουμε, μπόρεσα και τον ολοκλήρωσα.

Σπανίδου Σοφία, εθελόντρια:

Ακόμα μία ερώτηση από την κυρία Δήρια Αρετάκη προς την κυρία Κατερίνα Σαράντη. «Θεωρείτε πως έχετε δει άρση της αναπηρίας στα αθλήματα που συμμετέχετε σε αγωνιστικό επίπεδο; Εξακολουθούν να υπάρχουν ταμπέλες;».

Σαράντη Κατερίνα:

Όταν λέμε άρση της αναπηρίας; Δεν το αντιλαμβάνομαι καλά.

Σπανίδου Σοφία, εθελόντρια:

Σε εισαγωγικά. Το έχει γράψει εισαγωγικά το αν υπάρχει «άρση» της αναπηρίας στα αθλήματα που συμμετέχετε.

Σαράντη Κατερίνα:

Ναι, τώρα να πω... Δεν θέλουμε... Δηλαδή εμένα... Εγώ δεν θα έλεγα ότι... Η αναπηρία είναι εκεί, υπάρχει. Τώρα προσπαθώ λίγο να καταλάβω την ερώτηση, αν υπάρχει άρση. Αυτό που θα έλεγα, που αντιλαμβάνομαι εγώ ως άρση της αναπηρίας, είναι ότι αν αρχίζουν να μας κρίνουν, αν αρχίζουν να βλέπουν τις επιδόσεις μας, αν αρχίσουμε να μιλάμε. Όταν δηλαδή μας παίρνουν μια συνέντευξη, μας ρωτάνε για τις προπονήσεις μας; Πόσο χρόνο μας πήρε για να πετύχουμε αυτό το αποτέλεσμα; Ή μας ρωτάνε να μάθουν για τη βλάβη μας; Γιατί είναι περίεργοι μόνο για αυτό και όχι για όλο το υπόλοιπο αθλητικό κομμάτι. Αυτό αντιλαμβάνομαι ως άρση.

Σπανίδου Σοφία, εθελόντρια:

Η κυρία Δήρια Αρετάκη δίνει μια διευκρίνιση και λέει, «παύει να υπάρχει πια η άρση λόγω της κατηγοριοποίησης των αθλητών; επιτυγχάνεται το fair play;».

Σαράντη Κατερίνα:

Ναι, τώρα αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο ζήτημα. Εννοεί το classification προφανώς;

Κασιμάτης Βασίλης:

Πιθανότατα.

Σπανίδου Σοφία, εθελόντρια:

Ναι.

Σαράντη Κατερίνα:

Τώρα εγώ προσωπικά, έχω αρκετή αρνητική εμπειρία ως προς το classification. Ναι, γίνεται ό,τι καλύτερο μπορεί να γίνει. Ωστόσο τώρα εγώ είμαι μια ιδιαίτερη περίπτωση. Δηλαδή, ο ένας λόγος για τον οποίο αλλάζω αθλήματα ήταν το classification. Το ότι δεν αντιλαμβάνεται η βλάβη μου, δεν είναι πολύ καλά κατανοητή. Απάντησα;

Σπανίδου Σοφία, εθελόντρια:

Νομίζω πως απαντήσατε.

Σαράντη Κατερίνα:

Ναι, ναι δεν είναι ακριβώς δίκαια τα πράγματα εντελώς με βάση το classification, όλα εντάξει. Τέλεια δε θα μπορούν να γίνουν.

Σπανίδου Σοφία, εθελόντρια:

Η κυρία Αρετάκη σας ευχαριστεί πολύ. Απαντήσατε στην ερώτησή σας.

Σαράντη Κατερίνα:

Εντάξει. Ευχαριστώ.

Κασιμάτης Βασίλης:

Άννα κάνε μας και συ μια μέρα για την προπόνησή σου, για το πρόγραμμά σου.

Αντωνοπούλου Άννα:

Εμείς είμαστε κι από τους άτυχους στο στάδιο που είμαστε τώρα στη Θεσσαλονίκη. Μας ξήλωσαν από τέσσερα γήπεδα που είχαμε, μας άφησαν τα δύο παιδιά.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Σε ποιο στάδιο είστε;

Αντωνοπούλου Άννα:

Στο στο παλέ, στο υπόγειο είμαστε. Και μας το λέει προπονητής με τρόπο, μας μαζεύει όλους. Λέει, «παιδιά ακούστε λίγο, από τα τέσσερα γήπεδα μπαίνουμε στα δύο». Του λέω εγώ «κούτσ είστε σίγουρος; δεν μπορεί από τη μία στιγμή στην άλλη να αλλάζεις όλο το γήπεδο». Και λέει ότι κατεβαίνει κάτω στίβος με την ξιφασκία.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Άννα εκεί που κάνεις προπόνηση κάνεις με αθλητές των Special Olympics ή και με άλλους αθλητές;

Αντωνοπούλου Άννα:

Και με το σωματείο που είμαι στην εθνική ομοσπονδία, γιατί εξακολουθώ να είμαι και στα δύο και δεν πρόκειται να σταματήσει αυτό. Και τα δύο είναι για μένα ένας πολύ σημαντικός κύκλος.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Πολύ ωραία.

Κασιμάτης Βασίλης:

Λογικά δεν θα έπρεπε να υπάρχουν δύο Άννα, να είναι ένα.

Αντωνοπούλου Άννα:

Αλλά δεν μπορώ να πάω σε ένα μόνο, αυτό είναι το θέμα.

Κασιμάτης Βασίλης:

Ναι καταλαβαίνω, αλλά σου λέω ότι εκεί είναι λίγο το...

Αντωνοπούλου Άννα:

Ναι, ναι είναι δύσκολο.

Κασιμάτης Βασίλης:

Πάντως ο αθλητισμός θα έλεγα ότι είναι το καλύτερο μέσο ευαισθητοποίησης. Βούλα δεν ξέρω πώς το βλέπετε εκεί στο πανεπιστήμιο, είναι νομίζω το καλύτερο μέσο ευαισθητοποίησης και εκπαίδευσης για την αναπηρία. Δηλαδή δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος. Χθες που έπαιζαν ποδόσφαιρο η εθνική ομάδα ανθρώπων με προβλήματα όρασης, ήταν η πρώτη φορά που ο γιος μου μου είπε να πάμε με γήπεδο. Ήθελε να πάμε γήπεδο και πήγαμε γήπεδο γιατί λέει θέλω να το δω αυτό, θέλω να το δω. Φέρνει τον κόσμο κοντά.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Ναι η αλήθεια είναι ότι μέσα από διοργανώσεις που θα παίξουν μαζί τα άτομα με αναπηρία και χωρίς, βέβαια τώρα Βασίλη θέλω να πω κάτι που το λέω αυτό και στην [...] αλήθεια είναι ότι πέρα από τον αθλητισμό με αναπηρία, τι γίνεται. Θα σου πω εγώ το εξής και ως άτομο χωρίς αναπηρία. Αν εγώ αυτή τη στιγμή ήμουν η καλύτερη μπάσκετμπολίστρια στην Ελλάδα, χωρίς αναπηρία, η καλύτερη μπάσκετμπολίστρια στην Ελλάδα. Πόσοι πιστεύεις ξέρουν ποια είναι η καλύτερη μπάσκετμπολίστρες στην Ελλάδα. Πες μου να, να με τρελάνει. Ξέρεις; Όχι. Ξέρεις μια μπάσκετμπολίστρια από την Ελλάδα. Όχι. Αν σου πω τώρα να μου πεις και της Κολοπετινίτσας μπάσκετμπολίστρες, θα μου τους πεις. Οπότε η αλήθεια είναι ότι επειδή δηλαδή δεν είναι ο αθλητισμός ότι δεν έχει αυτή την αξία που του πρέπει αλλά αλήθεια είναι όπως είναι και για μένα αν εγώ ήμουν καλύτερη μπάσκετμπολίστρια στον κόσμο ούτε θα έβγαζα ποτέ λεφτά ούτε θα έμπαινα ποτέ να γίνω ο Αντετοκούμπο όσο καλη και να ήμουν. Ακόμα κι αν ήμουν η καλύτερη μπάσκετμπολίστας που πέρασε ποτέ από τον κόσμο, όχι από την Ελλάδα, δεν υπήρχε

περίπτωση ποτέ να γίνω Αντετοκούμπο. Άρα όπως ακριβώς ο αθλητισμός και γιατί είναι, επίσης θα σε ρωτήσω και το άλλο, όχι μόνο γι αυτό. Ξέρεις κάποιον χαντμπολίστα ή άντε και εσύ μπορεί να ξέρεις γιατί είσαι και του τέτοιου, να ρωτήσεις τώρα τον κύριο Κουζέλη εκεί αν ξέρει κάποιον χαντμπολίστα, την κυρία Καρτασίδου που ακούει, δεν υπάρχει περίπτωση να ξέρει, έτσι;

Αυτό σημαίνει ότι τα αθλήματα έτσι κι αλλιώς είναι το ποδόσφαιρο και το μπάσκετ που είναι κατά βάση και τα ανδρικά που προσφέρουν το θέαμα. Άρα να μην βάζουμε δηλαδή την ταμπέλα γιατί από μόνο του δεν γίνεται, η αλήθεια αυτή είναι. Ένα άθλημα με τέτοιο να έχει την ίδια ακροαματικότητα με αυτό εδώ. Όμως ο αθλητισμός στο επίπεδο του αθλητισμός για όλους είτε να πας στο σχολείο και να κάνεις τα προγράμματα αυτά που τα έχουμε κάνει πάρα πολλές φορές και τα παιδιά τρελαίνονται όταν να τους βάζουμε και παίζουν goalball. Φέρνουμε τυφλό, εγώ όσες φορές έχω φέρει στο μάθημά μου με έναν φίλο μου με τύφλωση και το παιδί αυτό τον φοιτητή μας τελειόφοιτος είναι πια με την κινητική αναπηρία, είναι ενθουσιασμένοι. Η αλήθεια είναι ότι πρώτη φορά ακούνε, εδώ έρχονται στο πανεπιστήμιο και η πρώτη ερώτηση που τους κάνω είναι τι γνωρίζετε για την αναπηρία και δεν γνωρίζουν τίποτα. Αν ξέρουν και κάτι λένε είχαμε ένα παιδί αλλά δεν ξέρω τι ακριβώς είχε. Μπορεί να είχαν ένα παιδί με σύνδρομο Down στην τάξη τους...

Αντωνοπούλου Άννα:

Εγώ πέρασα πολλά.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

... και να μην αντιλαμβάνονται αυτό. Νομίζω ότι ο αθλητισμός πρέπει να πάει πιο πολύ στο πώς το λένε, η ανάγκη της συμπερίληψης και της ένταξης που είναι το καλύτερο μέσο γιατί είναι ένα παιχνίδι ουσιαστικά ο αθλητισμός και όχι γιατί... Εντάξει τι να κάνουμε, αυτό σας λέω και για μένα είναι άδικο όπως πολλά άλλα είναι άδικα και είμαι 1.60 και θα ήθελα να γίνω μοντέλο μπορώ; Δεν μπορώ.

Κασιμάτης Βασίλης:

Ξέρεις ότι όλη την ώρα που κουβεντιάζουμε αλλά και στις ταινίες μέσα, για όποιον αθλητή μιλήσαμε μιλούσαμε για νίκες και μιλούσαμε για μετάλλια. Μιλούσαμε για αγώνες, μιλούσαμε εκεί. Αθλητισμός όμως δεν είναι αυτό. Για να είμαστε ειλικρινείς αυτό είναι το ένα δέκατο του αθλητισμού. Αθλητισμός είμαι εγώ που κάθε πρωί θα βγω 7 η ώρα το πρωί να κάνω ποδήλατο 14-15 χιλιόμετρα κι εκείνη την ώρα υπάρχουν γύρω στα 50-60 άτομα μπροστά στην παραλία που κάνουν τζόκινγκ, κάποιος που κολυμπάει. Όλα αυτά

είναι αθλητισμός. Και είναι αθλητισμός, είναι ένα ακόμα μεγάλο κομμάτι αθλητισμού που και στην αναπηρία υπάρχει και στους ανθρώπους με αναπηρία υπάρχει.

Οι άνθρωποι που είναι μέσα στο σύλλογο συνδρόμου Down στο κέντρο ημέρας σας κάνουν κάθε μέρα και μια αθλητική δραστηριότητα, έχουν αθλητική δραστηριότητα είτε είναι κολύμπι είτε... Αυτό δεν πρέπει κατ' ανάγκη να το συνδέουμε αντε και καλά με το ότι θα πάρει μέρος σε αγώνες, θα πάρει μέρος σε μετάλλια, θα ταξιδέψει, θα πάει σε παραολυμπιακούς, θα πάει στους παγκόσμιους των Special Olympics. Είναι μια λάθος νοοτροπία και τι μυστήριο στον χώρο της αναπηρίας να γίνει ότι αν πει κάποιος άνθρωπος με αναπηρία Κατερίνα εγώ κάνω μπάσκετ με καρότσι, βάζω στοίχημα θα τον ρωτήσουμε σε ποια κατηγορία είναι η ομάδα του και πού είναι και τι κάνει. Είναι δηλαδή το έχουμε λίγο ταυτίσει και αυτό είναι λάθος.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Ναι, αυτό ακριβώς. Συμφωνούμε απόλυτα Βασίλη μου.

Κασιμάτης Βασίλης:

Κατερίνα για πες μας είναι αλήθεια; Είναι έτσι;

Σαράντη Κατερίνα:

Ναι, τώρα εδώ πέρα εγώ σκέφτομαι πολλά πράγματα μέσα από αυτό. Παλιότερα όποιος ανάπηρος έκανε κάποιο άθλημα πιθανότατα να έχει και διακρίσεις. Τώρα πια δεν είναι έτσι. Διαχωρίζουμε το ποιος κάνει μαζικό αθλητισμό και ποιος κάνει πρωταθλητισμό. Και χαίρομαι που έχουμε φτάσει σε αυτό το επίπεδο και να το αναπτύξουμε και άλλο.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Είναι πολύ σημαντικό, πολύ σημαντικό αλλά είναι το βασικό για την κοινωνία και για τη συμπερίληψη και για την ένταξη των ατόμων και για να καταλαβαίνει ο άλλος ότι έχει έναν συμμαθητή που έχει μια συγκεκριμένη αναπηρία και αυτό το είδα σε μια ταινία αλλά δεν θυμάμαι σε ποια ήταν, που έλεγε ότι πρέπει να το κατανοήσεις. Αυτό είναι πραγματικά και ένα ερευνητικό πρόγραμμα που δουλεύουμε τώρα στα μικρά παιδιά, ότι για να αποδεχθείς κάτι πρέπει να το κατανοήσεις και πρέπει να κατανοήσεις τις δυνατότητες, τις αδυναμίες. Να κατανοήσεις ότι πέρα από την αναπηρία πάνω από όλα είναι η προσωπικότητα του ατόμου. Εγώ πολλές φορές το λέω, τι θα πει αν ο άλλος έχει τύφλωση και είναι αντιπαθητικός ως άνθρωπος. Είσαι άνθρωπος και το σέβεται όταν πραγματικά αυτό που του στερείται εκ γενετής είτε από κάποιο ατύχημα τέλος πάντων, θα τον βοηθήσεις να βρει τη θέση του, να περάσει έναν δρόμο, θα χρειαστεί να του πεις

μια οδηγία, ναι. Αλλά αν είναι κάποιος άνθρωπος ανάπηρος αντιπαθήσω το να πας μαζί του για καφέ απλά επειδή είναι τυφλός νομίζω ότι είναι ότι χειρότερο

Κασιμάτης Βασίλης:

Την ώρα αυτή που μιλάμε, μια καλή φίλη που γράφει ότι «αυτό έχεις τολμήσει ποτέ να το πεις στους γονείς του συλλόγου; Ότι δεν θα πάρουν μετάλλιο τα παιδιά τους και ότι αυτό το κάνουν μόνο...». Το θεωρώ αυτονόητο. Εμένα αν κάτι με τράβηξε στα Special Olympics Κατερίνα, η Βούλα με ξέρει καλύτερα, εκείνο που πάντοτε θαυμάζω είναι ότι βλέπεις ένα βάθρο με 8, εμείς έχουμε σκαλοπάτια με 8 στα βάθρα μας. Δεν είναι μόνο πρώτο, δεύτερο και τρίτο είναι και ένα αλλά. Όλοι ανεβαίνουν κάπου δηλαδή εκεί. Έχω μία φωτογραφία σε σεμινάρια που κάνω, κάποια στιγμή θα σας τη δείξω, όπου ο πρώτος είναι λίγο κατηφής και γυρίζει και κοιτάζει τον έβδομο που πανηγυρίζει και που είναι πασιχαρής, πανηγυρίζει και χοροπηδάει επάνω στο βάθρο.

Και εμένα αυτό είναι που με τράβηξε σ' αυτό το χώρο και στον αθλητισμό των ανθρώπων με αναπηρία γιατί πραγματικά είναι αυτό που λέμε αθλητισμός. Είναι αθλητισμός. Όταν πια αρχίζει και ξεφεύγει, όταν αρχίζει και μπαίνει στον πρωταθλητισμό, όχι ότι είναι κακό πολύ καλά κάνεις και κάνεις πρωταθλητισμό και σε θαυμάζω και σε ζηλεύω μακάρι να μπορούσα να κάνω κι εγώ πρωταθλητισμό, δεν μπορώ. Εκείνο το οποίο όμως λέω είναι ότι δεν είναι κάτι που μου αρέσει. Δεν είναι κάτι το οποίο θα έκανα.

Και θυμάμαι πραγματικά επειδή είπες προηγουμένως έτσι για αυτό Βούλα, εμένα ξέρεις τι με τράβηξε; Για τους φοιτητές σου το λέω. Ξέρεις τι με τράβηξε στο χώρο της εκπαίδευσης των ανθρώπων με αναπηρία; Ήταν ότι πήγαμε με την καλή μας δασκάλα τότε τη Ντίνα, πήγαμε στο ΚΕΑΤ στο κέντρο τυφλών στην Αθήνα και εκεί παίζανε ποδόσφαιρο και μας βάλανε, μας κλείσανε τα μάτια και παίξαμε κι εμείς ποδόσφαιρο. Περιπτώ να σου πω ότι σκοτωθήκαμε. Αλλά ήταν η πρώτη φορά που κάθισα και σκέφτηκα και είπα ωπ, αυτός είναι ένας ωραίος χώρος γιατί δεν το κάνω. Και είναι πραγματικά πολύ ωραία η επαφή των φοιτητών με το χώρο και με το πεδίο. Βγάζει πάρα πολύ ωραία πράγματα και δίνει και το δικαίωμα της συνύπαρξης γιατί τώρα δεν ξέρω το να πάρεις τους φοιτητές, να πάρει η Λευκή τους φοιτητές και να πάει σε ένα τμήμα που κάνουν άνθρωποι με προβλήματα όρασης κβαντική μηχανική θα το πω πάλι έτσι, εκεί δεν νομίζω ότι η συνύπαρξή τους θα είναι και πολύ επικοινωνιακή. Ενώ το να παίξουν goalball, να παίξουν ποδόσφαιρο ή να κάνουν κάτι, πιγκ πονγκ ας πούμε είναι πάρα πολύ όμορφο.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Βασίλη επειδή εμείς το κάναμε πάρα πολλές φορές αυτό, η αλήθεια είναι ότι και για τα μικρά παιδιά που το έχουμε κάνει σε σχολεία και κάνουμε μέσα από παιχνίδια από αθλήματα που φέρνεις είτε αθλητές τυπικής, όταν υπάρχει αυτή η συνύπαρξη τα παιδιά το καταδιασκεδάζουν πραγματικά. Και είναι η μόνη στιγμή που πραγματικά μπορείς να αντιληφθείς και να πεις ότι ναι αυτοί οι άνθρωποι μπορούν να συνυπάρξουν και να καταλάβουν αυτό που λέμε, ότι πέρα από την διαφορετικότητα που μπορεί να έχει ο καθένας είναι και ένας άνθρωπος με μια συγκεκριμένη προσωπικότητα και είναι πάνω από όλα αυτός πέρα από την αναπηρία του. Οπότε νομίζω ότι είναι το καλύτερο από όλα. Δεν ξέρω αν...

Κασιμάτης Βασίλης:

Να βάλουμε την Άννα στην κουβέντα μας. Άννα για πες μας μια στιγμή που ξεχωρίζεις από όλο τον καιρό που κάνεις μπάντιντον. Μια νίκη που έκανες, ένα μετάλλιο, κάτι...

Αντωνοπούλου Άννα:

Σε εμπειρίες που έχω ζήσει όλα αυτά τα χρόνια. Είναι μαγικές. Δε μπορώ να πω περισσότερα. Είναι ένα γεμάτο κεφάλαιο της ζωής μου όλο.

Κασιμάτης Βασίλης:

Για πες μου κάτι που θυμάσαι, όμορφο.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Μια στιγμή που ξεχώρισες, μια στιγμή.

Αντωνοπούλου Άννα:

Στο Άμπου Ντάμπι ας πούμε, όταν πήραμε το χρυσό. Εκεί...

Κασιμάτης Βασίλης:

Πήρατε το χρυσό στο διπλό;

Αντωνοπούλου Άννα:

Ναι, ναι, ναι.

Κασιμάτης Βασίλης:

Με ποιον;

Αντωνοπούλου Άννα:

Με τον Ιάσονα που ήμασταν μαζί ζευγάρι.

Κασιμάτης Βασίλης:

Και προπονητή παρακαλώ;

Αντωνοπούλου Άννα:

Τον κύριο Αλέξανδρο Κατσόρα.

[...]

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Νόμιζα εσύ ήσουν πάλι Προπονητής.

Κασιμάτης Βασίλης:

Όχι όχι δεν ήμουν. Εγώ μια φορά μόνο στο μπάντμιντον κάθισα έτσι [...] αλλά επειδή ο Αλέξανδρος είναι ένας άνθρωπος ο οποίος είναι 20-25 χρόνια και κάνει αυτή τη δουλειά και την κάνει στη βάση και την κάνει πάρα πολύ καλά, ήθελα να τον χειροκροτήσω και να του δώσω τα εύσημα γιατί πραγματικά να πάμε και σε άλλο ένα κομμάτι, να πάμε και στο κομμάτι των προπονητών, ότι υπάρχουν εξαιρετοι άνθρωποι. Κατερίνα ποιος είναι προπονητής ο προπονητής σου εσένα;

Σαράντη Κατερίνα:

Ο Άρης Μαυρόπουλος.

Κασιμάτης Βασίλης:

Άρης Μαυρόπουλος... Πρέπει να τον ξέρω αλλά...

Σαράντη Κατερίνα:

Γενικά όμως δυσκολεύτηκα να βρω προπονητή που να αντιλαμβάνεται την αναπηρία. Δηλαδή ήταν λίγο χαμηλά τα σάνταρ κάποιες φορές ή όχι κατανοητές ακριβώς οι ικανότητες που...

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Πάντως αυτό είναι ένα πάρα πολύ δύσκολο κομμάτι Κατερίνα, να το ξέρεις γιατί έτσι κι αλλιώς οι σπουδές που κάνεις ας πούμε στο ΤΕΦΑΑ που σου λέω και που διδάσκω και εγώ, εγώ να σου πω που είμαι καθηγήτρια και διδάσκω στο ΤΕΦΑΑ δε θα μπορούσα να σου κάνω προπόνηση. Όμως ξέρω να πω τα πάντα στους φοιτητές μου για να τους δείξω πώς θα κάνουν αυτό που λέγαμε πριν το μαζικό αθλητισμό, πώς θα κάνουν [...], αλλά το να κάνεις προπόνηση σε κάτι εξειδικευμένο ή να είσαι και ο ίδιος αθλητής σ' αυτό, για να φτάσεις σε πρωταθλητισμό μιλάμε όχι για τη μαζική άσκηση. Γιατί να σου πω τώρα και μπάσκει στα τυπικά παιδάκια μπορώ να κάνω πολύ άνετα τώρα στο σχολείο μπάσκει. Μπορώ να πάω να κάνω μπάσκει στον Παναθηναϊκό; Είναι ακριβώς όπως αυτό που λέμε, μπορεί ένα παιδί που τελειώνει με ειδικότητα εκεί να διδάξει στο μαζικό αθλητισμό αλλά δεν μπορεί να κάνει σε εσένα προπόνηση και να σε φτάσει ψηλά. Ή θα είναι λοιπόν ένας αθλητής που δεν θα ξέρει την αναπηρία και θα πρέπει να μάθει και ουσιαστικά μαθαίνει μαζί σου και είναι πραγματικά πολύ δύσκολο και όλοι αυτοί μαθαίνουν μαζί με τους αθλητές και σιγά σιγά μπορούν να εξελιχθούν και αυτοί, γιατί είναι πολύ καινούργιο κομμάτι ακόμη.

Σαράντη Κατερίνα:

Πάντως θα έβαζα σε προτεραιότητα τη γνώση και την αντίληψη ως προς την αναπηρία και μετά το πόσο καλός προπονητής του μπάσκει είναι για παράδειγμα, ή του τρίαθλου ή δεν ξέρω εγώ τι. Θα το έθετα ως προτεραιότητα.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Ναι. Δεν είναι πολύ εύκολο...

Σαράντη Κατερίνα:

Αυτή τη στιγμή τουλάχιστον.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Τον πρωταθλητισμό θέλει ακόμα και αν ξέρεις, εγώ σου λέω ξέρω πολύ καλά την αναπηρία αλλά επειδή δεν ξέρω καθόλου το τρίαθλο δε θα μπορούσα να σε προπονήσω. Οπότε δεν είναι έτσι. Ούτε καν στο μπάσκει που το ξέρω το μπάσκει καλύτερα από ότι ξέρω το τρίαθλο πάλι δε θα μπορούσε να προπονήσω για να φτάσουν σε ένα επίπεδο και να είναι πολύ καλοί αθλητές να παίζουν [...].

Κασιμάτης Βασίλης:

Όταν πάμε σε αυτό το κομμάτι πάντοτε λέω, εμένα μου αρέσουν οι ιστορίες. Έχω μεγαλώσει Κατερίνα και λέω όλο ιστορίες, έτσι; Ξέρετε την ιστορία του Μπέλα Κάρολι. Ο Μπέλα Κάρολι ήταν ένας χατμπολίστας ρουμάνος, έπαιξε χάντμπολ και μετά έγινε προπονητής σε μικρές ομάδες και σε σχολεία. Δούλευε σαν καθηγητής φυσικής αγωγής σε ένα κέντρο στο Βουκουρέστι και ήταν χατμπολίστας. Η γυναίκα του ήταν προπονήτρια στη ρυθμική γυμναστική στην εθνική Ρουμανίας και έκανε κάποια στιγμή πήρε μία μετάθεση για ένα αθλητικό σχολείο κάπου έξω αλλά ήταν τιμητική μετάθεση γιατί θα έπαιρνε καλές αθλήτριες. Και του είπε ότι ξέρεις πρέπει να έρθεις μαζί μου και λέει να έρθω να κάνω εγώ εκεί τι; Εκεί είναι κέντρο γυμναστικής. Λέει έλα και κάτι θα βρεις να κάνεις. Όταν πήγε λοιπόν εκεί ο Μπέλα Κάρολι του δώσανε τα μικρά 7/8 εκεί και τους έκανε ενόργανη. Είναι η περίφημη ομάδα της ενόργανης γυμναστικής της Ρουμανίας. Είναι ο προπονητής της Νάντιας Κομανέντσι, ο οποίος ήταν χατμπολίστας έτσι και ο οποίος αφού έβγαλε όχι μόνο την Κομανέντσι. Σε εκείνη τη σχολή υπήρχαν δέκα καλές πολύ καλές αθλήτριες, δέκα αθλήτριες που θα έμπαιναν στην εξάδα των ολυμπιακών αγώνων. Αυτομόλησε στη δύση και έκανε πάλι, το επανέλαβε με την αμερικανική σχολή, στην αμερικανική σχολή της ενόργανης γυμναστικής.

Οπότε λοιπόν κι εκεί δεν πρέπει να βάζουμε ταμπέλες, ούτε να είναι καλός στην αναπηρία ούτε να είναι καλός στη ρυθμική, να ταιριάζει στον άνθρωπο να έχει όρεξη να δουλέψει να... Το ματσάρισμα. Εγώ εκεί νομίζω ότι είναι το πιο βασικό από όλα. Η χημεία μεταξύ των ανθρώπων. Εγώ εύχομαι ο Μαυρόπουλος να είναι, να έχεις τη χημεία και να πας πάρα πολύ καλά. Καλή επιτυχία σου εύχομαι.

Σαράντη Κατερίνα:

Ευχαριστώ.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Λοιπόν επειδή νομίζω ότι είναι ατελείωτη η κουβέντα και επειδή βλέπω ήδη κουράστηκαν οι άνθρωποι και αρχίζουμε και φεύγουν, στο τέλος θα μείνουμε μόνοι μας και θα μιλάμε. Οπότε νομίζω ότι σιγά σιγά πρέπει να κλείσουμε. Να ευχαριστήσω πάνω από όλα τα κορίτσια εδώ, τις δύο αθλήτριες.

Αντωνοπούλου Άννα:

Τίποτα, τίποτα. Εγώ χαρά μου, χαρά μου.

Κασιμάτης Βασίλης:

Μανούλα πολλά πολλά φιλιά.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Τον φίλο Βασίλη και πάνω απ' όλα να ευχαριστήσουμε τη Λευκή που δεν εμφανίζεται, μόνο με τη φωνή της ακούτε, την κυρία Καρτασίδου που είναι η ψυχή αυτού του συνεδρίου κι εγώ τις έχω πει άπειρες φορές, τη θαυμάζω απεριόριστα γι' αυτό που κάνει. Είναι μία τεράστια προσπάθεια, μια τεράστια δουλειά για να στηθεί όλο αυτό και μας λέει χίλιες φορές ευχαριστώ που εμείς κάνουμε το τίποτα σε σχέση με αυτό που κάνει η Λευκή. Οπότε παρόλο που με τον κόβιντ, με όλα δεν το σταμάτησε ποτέ, συνεχίζει και πέρσι και φέτος. Ελπίζουμε του χρόνου, το είπαμε και πέρυσι, ελπίζουμε του χρόνου να είμαστε από κοντά Λευκή μου. Ευχαριστούμε πάρα πολύ όλους εσάς που ήσασταν εδώ, που μας παρακολουθήσατε. Ελπίζουμε να κερδίσετε κάτι από αυτή την εμπειρία. Ευχαριστούμε αν είναι ακόμα μέσα, δεν ξέρω κορίτσια, ο αθλητής μας από τη Σερβία. Να ευχαριστήσουμε και αυτόν για την παρουσία του και ελπίζω πραγματικά στο επανιδείν, να είμαστε του χρόνου μακάρι από κοντά και να τα ξαναπούμε και πάντα με τέτοιες οργανώσεις Λευκή μου. Ευχαριστούμε πάρα πολύ.

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Κυρία Γιαγκάζογλου εσείς είσαστε πρωταθλητές στα αθλήματα.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Ναι...

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Εδώ οι αθλητές οι δικοί μου είναι οι εθελόντριες.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Αυτό είναι σίγουρο.

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Ακριβώς. Οπότε δεν είμαι εγώ η ψυχή. Μπορεί να χτυπά μια καρδιά αλλά η ψυχή είναι όλες αυτές οι άλλες ψυχές που δίνουν δύναμη σε όλους μας γιατί πραγματικά είναι μια καθαρά εθελοντική προσφορά που την κάνουμε με πάρα πολύ χαρά και χαιρόμαστε να έχουμε ανθρώπους που...

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Έχεις πολύ δίκιο Λευκή μου αλλά και πάλι θα το πω. Αν δεν υπήρχε αυτός, κάποιος που να τους εμπνέει, δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν όλοι αυτοί οι εθελοντές που θέλουν να το κάνουν αυτό. Αυτός είσαι λοιπόν εσύ, είσαι εμπνευστής όπως ακριβώς ο προπονητής μπορεί να είναι εμπνευστής και να προσπαθήσεις πάρα πολύ έτσι και εσύ είσαι εμπνευστής αυτού του πράγματος.

Καρτασίδου Λευκοθέα:

Όχι, εντάξει. Το βλέπω λίγο ανάποδα.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή

[...] που σε εμπνέει, δεν είναι το ίδιο. Εσύ που τους εμπνέεις λοιπόν και δεν σταματάνε τα κορίτσια και φυσικά να τις ευχαριστήσουμε πάρα πολύ γι' αυτές [...] και να συνεχίσουν όσο έχεις εσύ την όρεξη και την ψυχή να το κάνεις, να είναι δίπλα σου. Χίλια ευχαριστώ σε όλους σας. Βασίλη αν θες να πεις κάτι για το κλείσιμο.

Κασιμάτης Βασίλης:

Εγώ θα πω ότι σήμερα το βράδυ και εγώ θέλω να ευχαριστήσω τη Λευκή πολύ γρήγορα όχι πάρα πολλά ευχαριστώ, αλλά να πω ότι πραγματικά μιλήσαμε για τρία πάρα πολύ αγαπημένα μου πράγματα. Τον χώρο τον οποίο δουλεύω, τους ανθρώπους με αναπηρία, το πράγμα που αγαπάω πάρα πάρα πολύ τον αθλητισμό και βέβαια για τον εθελοντισμό που πραγματικά είναι ένα πολύ καλό κομμάτι και πάντοτε θυμάμαι ότι ο κόσμος που θέλουμε να παραδώσουμε... Εθελοντισμός είναι η διαδικασία που μας οδηγεί από τον κόσμο που ζούμε στον κόσμο που θέλουμε να παραδώσουμε στα παιδιά μας.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Σωστά. Εγώ νόμιζα θα πεις ότι κι εγώ ήταν το άλλο το τρίτο.

Κασιμάτης Βασίλης:

Κοίταξε εγώ όταν είπε η Λευκή ότι θα είμαστε μαζί της είπα να πει ότι της λέω δεν μπορούμε να είμαστε μαζί, είμαστε τσακωμένοι. Λέει «αλήθεια;» λέω «ναι, δεν μιλιόμαστε, δεν ξέρω γιατί, δεν μου μιλάει λέω η Βούλα». Λέει «δεν το πιστεύω», «τώρα τι θα κάνω;» λέω άσε άσε μη σε πειράζω άλλο, την αγαπάω πάρα πολύ τη Βούλα και είναι μία

καταπληκτική δασκάλα και πραγματικά όποιον φοιτητή σου συναντώ μου λέει το ίδιο πράγμα. Δεν ξέρω γιατί το λέει βέβαια.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Τους πληρώνω. Ευχαριστούμε πάρα πάρα πάρα πολύ.

Κασιμάτης Βασίλης:

Κατερίνα χάρηκα πάρα πολύ.

Σαράντη Κατερίνα:

Κι εγώ χάρηκα.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Κατερίνα καλή συνέχεια. Καλή δύναμη σε ότι και να κάνεις. Εύχομαι να προσπαθείς για όσο αντέχεις και να έχεις πολλές και μόνο επιτυχίες. Το ίδιο και σε εσένα Αννούλα μου. Πολλές πολλές επιτυχίες ακόμα για όσο αντέχετε.

Αντωνοπούλου Άννα:

Ευχαριστώ πάρα πολύ.

Κασιμάτης Βασίλης:

Άννα χρόνια πολλά και μεθαύριο. Θα σε πάρω και τηλέφωνο.

Αντωνοπούλου Άννα:

Εντάξει, εντάξει.

Γιαγκάζογλου Παρασκευή:

Κύριε Κουζέλη τι να πω για εσάς; Ευχαριστούμε πάρα πολύ, είστε φανταστικός. Δε μπορούσα να σας προσέχω σήμερα. Ευχαριστούμε πάρα πάρα πολύ. Καληνύχτα σας.

Κασιμάτης Βασίλης:

Καληνύχτα.

Σαράντη Κατερίνα:

Καλό βράδυ.

Αντωνοπούλου Άννα:

Καλό βράδυ.